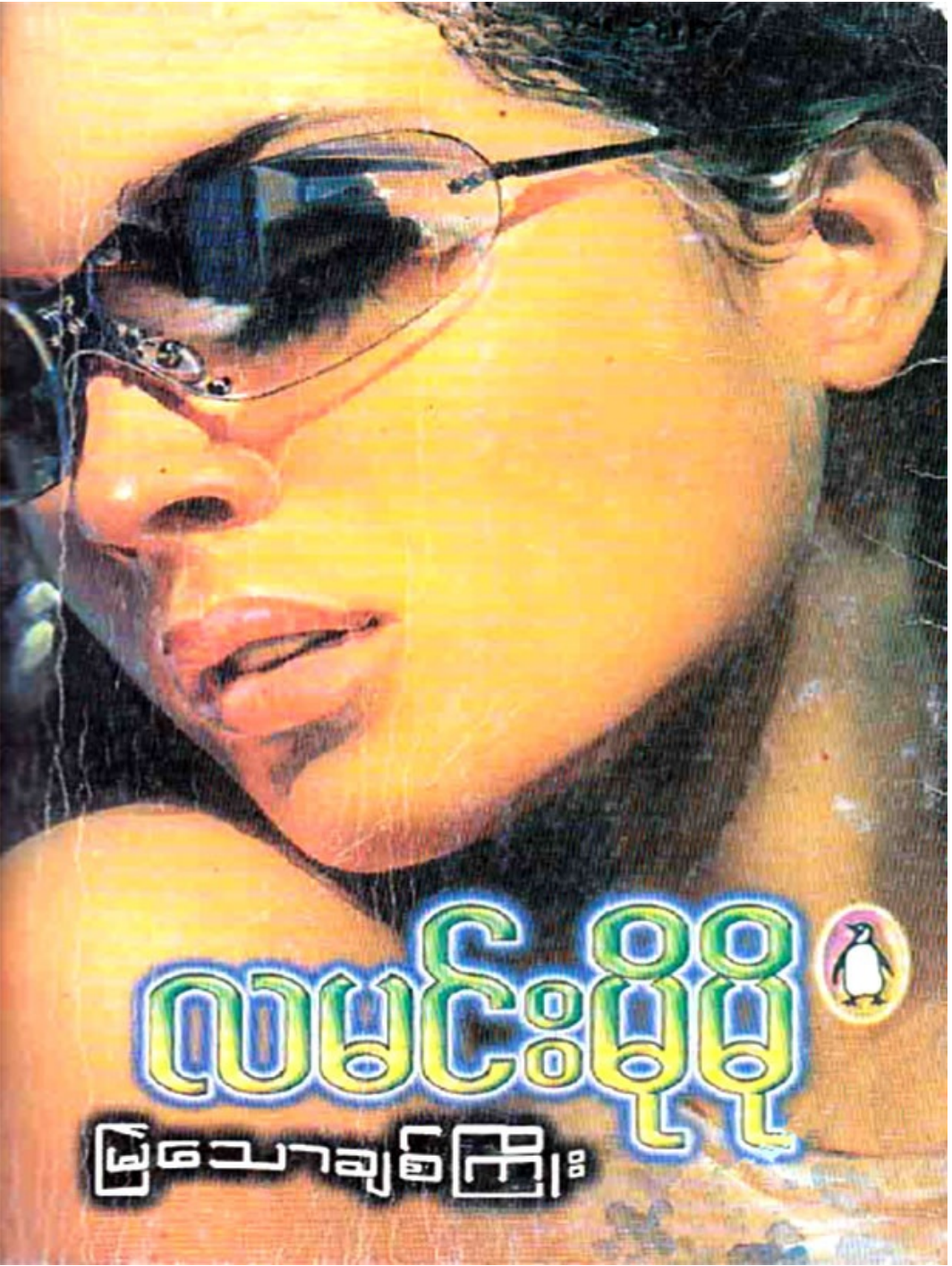




လမ်းမင်းမိုးမိုး



မြေယာချစ်ကြွေ

(၁)

လမ်းမကြီးတစ်ခုရဲ့ ခြောက်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ကြီးမားသော ကားကြီးနှစ်စင်းက ခေါင်းချင်းဆိုင်သဏ္ဌာန်နှင့် ရပ်လိုက်ကြပါသည်။ လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ်က ဝင်လာသော ကားကြီးကလည်း သူ့ယာဉ်ကျောအတိုင်း ရပ်လိုက်တာ ဖြစ်သလို လမ်းဒီဘက်ထိပ်က ဝင်လာသော ကားကြီးကတော့ ပြန်ကွေ့မနေတော့ဘဲ သူ့ယာဉ်ကျောကို သွေဖီ၍ ပစ္စည်းတွေ သယ်ချရမည့် တိုက်ရှေ့အနီးဆုံးဘက်ရောက်အောင် ထိုးဝင်ရပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့..ဟိုဘက်က ဘာကားကြီးလဲ”

ဒေါ်နန္ဒာယ်တို့က ဒုတိယအလွှာဆိုတော့ သုံးထပ်မြောက် တိုက်ခန်းကို ဝယ်ယူကာ ဒီနေ့မှ ပြောင်းရွှေ့လာကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ မြစိမ်းရောင်က ရှေ့ကားကြီးနား လျှောက်သွားကာ စီစဉ် ညွှန်ကြားနေသောသူကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း ..

“အိမ်ပြောင်းလာတာ ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဒီက အိမ်ရှင်လား မသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ.. အိမ်ရှင် မပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ အိမ်ရှင်တွေက နောက်မှ ရောက်လာပါမယ်”

“ဪ..ကျွန်မတို့လည်း သုံးလွှာကို ပြောင်းလာတာ အခုပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ..ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုမှာ ပရိဘောဂတွေတောင်

ချနေကြပြီ၊ လုပ်ပါ လုပ်ပါ.. ကျွန်တော်တို့က လေးလွှာကို သယ်ပို့နေတာပါ၊ တတိယထပ်ပေါ့”

“အလုပ်သမားတွေ ရှုပ်ပြီး မှားကုန်မလား မသိဘူးနော်၊ ပြီးအောင် စောင့်နေဖို့ကလည်း ကျွန်မတို့က ဒီကားကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လွှတ်သယ်ရဦးမှာ”

“ဪ...ဟုတ်တာပေါ့၊ စောင့်နေဖို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ပြိုင်နက် သယ်တင် လိုက်ပါ၊ မှားစရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့လည်း သယ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့”

မြစိမ်းရောင်တို့မှာ ပါလာသော အလုပ်သမားတို့က များသောအားဖြင့် ဖေဖေရုံးက အောက်ခြေဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ..ကိုအောင်မြင့်..ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်သာ သယ်ပေတော့၊ ကျွန်မတို့က သုံးလွှာနော်၊ မြေညီပြီးရင် အပေါ် နှစ်ထပ်မြောက်”

“ဟုတ်ကဲ့..ဟုတ်ကဲ့..”

“အပေါ်မှာ ပိတုန်း ရှိနေတယ်နော်၊ အထပ်မမှားစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့..စိတ်ချပါ”

မနက်စောက ဘုရားစင်နှင့် ဆင်းတုများ အရင်ပင့်ဆောင်လာတာမို့ ညီမငယ် ပိတုန်းရောင်က ဘုရားစင်နေရာချ၊ ပန်းကပ်၊ သောက်တော်ရေကပ်နှင့် အခန်းမှာ စောင့်ကျန်နေရစ် ခဲ့ပါသည်။

ဦးနေရောင်ဘက်က အမွေရသော အိမ်နှင့် ဒေါ်နုနွယ်ဘက်က အမွေရသောအိမ် အသီးသီးတို့ကို ရောင်းချပေါင်းစပ်ကာ နေရာကောင်းတစ်ခုမှာ ခြံမြေဝယ် တိုက်ဆောက်၍ အစဉ်အဆက် နိုင်ငံခြားသားကုမ္ပဏီတို့ကို

အိမ်ငှားရမ်းကာ ရသည့်လခနှင့် မတောင့်မတ မကြောင့် မကြ
ရပ်တည်ခဲ့ကြတာပင်။

ဤသို့ ပိုလျှံကြွယ်ဝ၍ လည်း ဦးနေရောင်သည် အလုပ်ဌာန၌
လာဘ်စားစရာမလို၊ တန်ဖိုး လက်ဆောင် ယူစရာမလို၊ ရိုးဖြောင့်သစ္စာရှိနိုင်ပေသည်။
စုဆောင်းခဲ့သောငွေနှင့် ဤတိုက်ခန်းကျယ်ကို ဝယ်ယူနိုင်ချိန်တွင် ဦးနေရောင်က
နေထိုင်လက်စ အစိုးရအိမ်ခန်းကို ပြန်လည်၍ အပ်လိုက်ပါသည်။ သူ မနေလျှင်
သူ့အစား အခြားအရာရှိတစ်ယောက်ကို နေခွင့်ပေး နိုင်၍ အကျိုးရှိသည်ဟု
ယူဆကာ ဝယ်ထားသည့် ဤတိုက်ခန်းကြီးကို ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့်
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတာပင်။

ဧည့်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ မိသားစုခန်း၊ အိပ်ခန်းသုံးခန်း၊
မီးဖို၊ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ နှစ်စုံအပြင် အလုပ်သမားနေရန် အခန်းငယ်ပါ
အပိုပါသေးသော ဤတိုက်ခန်း ကျယ်ကို တစ်မိသားစုလုံး
စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းမလည်း ကျယ်သည်။ နေရာအချက်အချာကျကာ ဈေးနီး
ကားဂိတ်နီးသည်။ အနားတစ်ဝိုက်တွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရနိုင်သော ဆိုင်မျိုးစုံအပြင်
ဆေးခန်းပါ နီးနီးနားနားရှိသေးသည်။ ဤသို့ စည်ကားသော်လည်း ရပ်ကွက်လည်း
သန့်ပြန့်ပါသည်။ လူပျောက်သောက် ရှုပ်ထွေးမှု မရှိ။

ဒေါ်နန္ဒယ်က နေရာချဖို့ ညွှန်ကြားနေသာ ပိတုန်းရောင်ထံသို့
လျှောက်သွားကာ..

“အပေါ်ထပ်ကိုလည်း အိမ်ပြောင်းနေကြတယ် သမီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ပိတောင်မှ ခုနက အိမ်ဝင်မှာရပ်နေရင်း အပေါ်ကို
ဆက်သယ်သွားကြတာ မြင်တာနဲ့ ဒီထဲမှာ ဒီထဲမှာလို့ ခေါ်လိုက်မိသေးတာ၊ နောက်မှ
တခြားအုပ်စုမှန်း သိတယ်၊ လှေကားမှာတော့ သယ်နေကြတဲ့ လူတွေကို

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ”

“သမီး ..အပြီးနေရာချမဲ့ နေရာတွေ ပြန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ..ပြတယ် မေမေ”

ထိုင်ကြည့်နေသည့် ပိတုန်းကို ကားနားကလူက ဖော်ရွေသလို လှမ်းပြီးပြ၍ ပိတုန်းက သွက်လက်ချိုသာစွာ ..

“အစ်ကိုတို့က အပေါ်ထပ်ကို ပြောင်းလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး..ကိုယ်တို့က အိမ်ရွှေ့ပြောင်းပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီကပါ”

“ဪ..! အစ်ကိုက စနစ်တကျ စီမံနေတော့ အိမ်ရှင်မှတ်လို့”

“ညီမက ခုန ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ညီအစ်မထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ညီအစ်မပါ၊ အိမ်ရှင်တွေ မလာသေးဘူးလား”

“နောက်က ကားနဲ့ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဟင်း ..ဟင်း တိုက်တစ်တိုက်ထဲမှာ အိမ်တက်နှစ်ခု ပြိုင်နေတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ၊ ပိတုန်းက လာမဲ့တန်ခိုးနဲ့ အိမ်တက်လုပ်မယ်”

ကွန်တိန်နာလို ကားကြီးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေကို အထပ်ထပ် ထည့်သယ်လာပုံက စနစ်ကျ ပညာသားပါလှ၍ အများကြီး တစ်ပြိုင်နက် ဆန့်ပါသည်။ အလုပ်သမားတွေ တစ်ခုချင်း၊ ကြိုးဖြုတ်ချ ဖြုတ်ချ၍ သယ်ယူနေပုံကလည်း ဂရုတစိုက် ရှိကြပါပေသည်။

ပိတုန်းက သဘောတကျ စူးစမ်းနေမိပါသည်။

“ဒီတစ်ခေါက်ပဲလား၊ နောက်တစ်ခေါက် သယ်ရဦးမလား အစ်ကို”

“ဒီတစ်ခေါက်ပဲ၊ တစ်ခေါက်နဲ့ အားလုံးဆန့်အောင် သယ်လာတာ၊ အိမ်ရှင်ကလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဝန်စည်စလယ် နည်းတာပေါ့”

“ဪ”

အိမ်နီးနားချင်းသစ်ဟာ သားအမိနှစ်ယောက်ပဲတဲ့။ ကိုယ်တိုင်က လူသစ်မို့ ကျန်အခန်းတွေ ပတ်ဝန်းကျင်တိုက်တွေနှင့် အားလုံး အိမ်နီးချင်းအသစ်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေမဲ့ တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန်တည်း အတူပြောင်းဖြစ်ကြသည့် အိမ်နီးနားချင်းသစ်ကိုတော့ ပိတုန်းက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိပါသေးသည်။

“ဟော..အိမ်ရှင်ကား လာပြီ”

ထိုလူက ပြောလိုက်၍ ပိတုန်းက လမ်းထဲဝင်လာနေသော ကားတစ်စီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ထည်အနက်ရောင်၊ အောက်နားပတ်လည် ငွေရောင် မတ်တဲသစ်နှင့် တိုယိုတာဗင်ကားဟာ ပိတုန်း မျက်စိထဲ တရင်းတနီး အရိပ်ထင်လာလျှင် ပိတုန်းသည် ပါးစပ်လေး အဟောင်းသား ဟလျက် ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်ရာမှ ရင်တွေ ဒိန်းဒိုင်းမြည်အောင် ဆူညံခုန်ပေါက်လာပါတော့သည်။

ကားလေးက ကွန်တိန်နာကားကြီးနောက် ရပ်လိုက်၍ မြင်ကွင်းက ကွယ်သွားသည်။ ဟုတ်ပါတယ် အစစ်ပါ။ ၃/က ကိုလည်း တွေ့လိုက်ပါသည်။ ဆင်တူကားတွေ ရှိပါစေဦး ဒီကားကို ပိတုန်း မှားစရာအကြောင်း မရှိပါပေ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ သူက ..။

ပိတုန်းသည် ရုတ်တရက် နာကြည်းဝမ်းနည်းဒေါသစိတ်နှင့် ထိုင်ရာမှထပြေး ကိုယ်ရောင် ဖျောက်ဖို့ စဉ်းစားမိသေးပေမဲ့ ထိုစိတ်ကူးကို ပယ်လိုက်ပါသည်။ သူက ပိတုန်းတို့ အပေါ်ထိပ်ကို ပြောင်းလာမှတော့ ဘယ်လိုပုန်းပုန်း တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့၊ တနေ့နေ့ အတွေ့တွေ့ အမြဲလို ကြုံနေဆုံနေရတော့မှာပင်။

ပုန်းနေလို့ အပိုပဲ။ ပြီးတော့ ပုန်းရအောင် ကိုယ်က ဘာအပြစ်ရှိသူမို့လို့လဲ။ ခုနက ပြုံးကြည်နေသော ပိတုန်းမျက်နှာလေး တည်သွားကာ

မှုန်တေတေ ဖြစ်လာသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ ပစ္စည်းသယ်ကုမ္ပဏီကလူနှင့် စကားပြောနေပြီဖြစ်သည့် “မြတ်လေးထင်”ကို ခပ်တည်းတည်းပဲ လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ခေါင်းလျှော်ထားလျှင် အင်မတန် ဖွာအုပ်အုပ်နိုင်သော သူ့ဆံပင်ဘုတ်သိုက်သိုက်ပုံစံ ခပ်တိုတိုသည် လမ်းလျှောက်လိုက်လျှင် လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ဖြစ်မြဲပင်။ ခုလည်း ခေါင်းဆတ် စကားပြောနေသော သူ့ဆံပင်တို့က လှုပ်ခတ်ခတ်။

ဪ ... ချစ်ရတဲ့သူ။ ချစ်သလောက်လည်း မုန်းရတဲ့သူ။ ချစ်သူတွေ အပြစ်က ပြတ်စဲခဲ့ကြတာ နှစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒဏ်ရာတွေက ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် မသွားသေးပါဘူး။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နာကျင်ခံစားရတုန်း ရှိပါသေးတယ်။

ပိတုန်းဘက်က ဘာအပြစ် ဘာအားနည်းချက် ဘာအလွန်မှ မရှိဘဲ သူ့ဘက်က သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုနှင့် လမ်းခွဲလိုက်ကြရတာ ။ ဒီလူနှစ်ယောက် အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် အိမ်နီးနားချင်းတွေအဖြစ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များ ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။

ပိုဆိုးတာက အိမ်က မိသားစု။ စည်းကမ်းကာလနားနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော သမီးလိမ္မာပီပီ ချစ်သူတစ်ယောက် ထားမိတော့ အဖေ အမေ မိသားစုတို့ကို အသိပေး ခေါ်ပြထားခဲ့ပါသည်။ မြတ်လေးထင်ကို အကဲခတ်ပြီး ဖေဖေလို လူဖြောင့် လူမှန် တစ်ယောက်က လက်ခံသဘောကျနိုင် ခဲ့သည်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေက ခွင့်ပြုတော့ မေမေလည်း အလိုလို ခွင့်ပြုပြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အေး...အိမ်ကို ဝင်ထွက်ပါ။ ဣန္ဒြေရရ လိမ်လိမ်မာမာ နေကြပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် အထိုက်အလျောက် ပြည့်စုံတဲ့အခါ လက်တွဲကြပေါ့။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သစ္စာရှိရှိ နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ မိကောင်းဖခင်သားသမီးတွေ ပီသစွာ နေထိုင်ကြပေါ့။ ခွင့်မပြုနိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

ဖေဖေ ဒီလိုပြောတုန်းကများ သူလည်းပျော် ပီတုန်းလည်းပျော်။
ဖေဖေ့ကို လူဖြောင့်လူမှန် သိက္ခာသမာဓိကြီးမြတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သူက
လေးစားကြည်ညိုပြီးသားမို့ ဖေဖေခွင့်ပြုစကား ကို အတော်တန်ဖိုးထား
ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့တာပါ။

အိမ်ကို မျက်စိမနောက်စေဖို့ ပီတုန်းက မှာထားတာမို့
မြတ်လေးထင်ကလည်း နှစ်လမှ တစ်ကြိမ်လောက်သာ လာပါသည်။ အပြင်မှာတော့
ထုံးစံအတိုင်း အားလပ်ချိန် ညှိနှိုင်းတွေ့ဆုံပြပင်။ အိမ်အလာကျဲလို့လည်း ခုချိန်ထိ
သူနဲ့ပီတုန်း ပြတ်စဲကြတာ အိမ်ကမသိ။

ပီတုန်းကလည်း ချစ်သူဖြစ်ကြတာကိုသာ ပြောဖြစ်ခဲ့ပြီး
ပြတ်စဲကြတာကိုတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြောလည်း မပြောချင်။ ပြောမထွက်အောင်
ရှက်ဝမ်းနည်းကာ ဆိုနှင့်နေသည်။ ဖေဖေထံတွင် သမီးချစ်သူဟာ သစ္စာမရှိတဲ့
လူတစ်ယောက်ပါလို့ ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ ဝန်လေးလှသည်။

ပြတ်စဲနေကြကြောင်း မသိတဲ့ ပီတုန်းရဲ့ မိသားစုဟာ သူ့ကိုတွေ့လျှင်
အရိုးခံ ဆက်ဆံကြမှာပင်။ ဤပြဿနာကို ပီတုန်း မည်သို့ ဖြေရှင်းရပါအံ့။
တိုက်ဆိုင်ပုံကလည်း အိမ်ပြောင်းဖြစ်ကြတာချင်းတူတူ ရွေးချယ်ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့
တိုက်ခန်းချင်းကလည်း တစ်တိုက်တည်း အထက်အောက်တဲ့။

သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ။

ပီတုန်းက သူ့ကားဆီ လှမ်းမျှော်ကာ သူ့အမေကို ဖွေရှာမိသည်။
မတွေ့ရပါ။ ဟိုလူက ပြောတော့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းတဲ့။ ပီတုန်း
သိထားတာကတော့ မြတ်လေးထင်မှာ အဖေလည်း ရှိပါသည်။ သူ့အဖေက
နိုင်ငံခြားမှာရယ်လို့သာ သိထားခဲ့တာပဲ။ ခုလည်း သူ့အဖေက နိုင်ငံခြားမှာပဲလား။

ပိတုန်းတို့အိမ်ကို မြတ်လေးထင် ဝင်ထွက်ကာ ပိတုန်း မိသားစု၏ အသိအမှတ်ပြုမှုကို ရယူခဲ့ပေမဲ့ မြတ်လေးထင် အိမ်ကိုတော့ ပိတုန်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ။ သူ့အမေနဲ့လည်း တစ်ကြိမ်မှ မဆုံဖူးပါ။

“မေမေက ကိုယ်လုပ်သမျှ ကိုယ့်သဘော ကိုယ့်ဆန္ဒ အားလုံးကို သဘောတူတယ်၊ ဘယ်တော့မှ မကန့်ကွက်ဘူး၊ သူ့ရဲ့သားဟာ မဟုတ်တာ မကောင်းတာ ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်လေးစားပြီးသား။ ပိပိနဲ့လည်း လုံးဝသဘောတူတာ သေချာတယ်၊ သဘောတူရုံ မကပါဘူး၊ ပိပိကို မြင်ရင် မေမေ ချစ်မှာပါ၊ မေမေက စိတ်ထားလည်း နူးညံ့တယ်၊ ပိပိကို ချစ်မှာ အသေအချာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပိပိကို ကိုယ် အိမ်ခေါ်မသွားဘူးနော်၊ ပိပိအိမ် ကိုယ်လာတာ ဘာမှ ကိစ္စမရှိပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ် ပိပိ လာတာ ပိပိ အတွက် ဂုဏ်လျော့တယ်၊ လက်ထပ်ကြခါနီး မှ လူကြီးချင်း ကြောင်းလမ်းစကား ပြောပြီးတဲ့နောက်မှပဲ ပိပိကို အိမ်ကိုခေါ်မယ်”

မြတ်လေးထင် စကားကို ပိတုန်းက အပြုံးကလေးနှင့် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက် သဘောကျခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပဲ သူ့အိမ် ပိတုန်း မရောက်ခဲ့ရ။ သူ့အမေကို မတွေ့ဖူးခဲ့ရ။ သူ့ကိုတော့ ပိတုန်း မိသားစုက သိကျွမ်းလက်ခံကာ တစ်ချိန်မှာ မိသားစုဝင်ဖြစ်လာမည့်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြပြီးသား။

ဒီအခန်းကို ဖေဖေ အရင်ကြိုက်တာ မေမေ့ကိုခေါ်ပြ၊ မေမေလည်း ကျေနပ်နှစ်သက်ပြီဆိုမှ သမီးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြကာ အားလုံး သဘောတူစွာ နှစ်သက်စွာ ဆုံးဖြတ်ဝယ်ယူခဲ့ပေလို့ပဲ။ နို့မို့ မြတ်လေးထင်နှင့် နီးရာကို ပိတုန်းက ရွေးချယ်သည်ဟုပင် ထင်ခံရနိုင်သည်။

ခုလည်းပဲ သိပ်တော့မထူးပါ။ ပိတုန်းက ကိုယ်ဝယ်မဲ့အိမ်နေရာ မြတ်လေးထင်ကို ပြောပြ၍ အနီးကပ်မှာ ဝယ်ယူဖြစ်ဖို့ တမင်တကာ ကြိုးစားဖန်တီးကြသည်ဟု ထင်နိုင်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဖေဖေ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကျော်က အခန်းတစ်ခန်း
ရှာနေတာ မြတ်လေးထင်ကို ပိတုန်း စကားမစပ်ဖြစ်ခဲ့ဘဲ မကြာခင်
ပြတ်သွားကြတော့ ပြောဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါ။ သူ ဘယ်တုန်းက အခန်းသစ်
ရှာနေသလဲလည်း ပိတုန်း မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

ဒါကို ဘယ်သူမှ ထင်မှာမဟုတ်။ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး နီးနီးနားနား
တိုက်ဝယ်သည်ပဲ ထင်ဖို့ သေချာနေပါသည်။ ဒီထက်ဆိုးတာက ကိုယ့်အပေါ်
သစ္စာမရှိခဲ့တဲ့ ချစ်သူလက်ဟောင်းကို လှေကားတက်ဆင်းတိုင်း
တွေ့မြင်နေရတော့မှာ။

ပြတ်မဲ့ပြတ်လည်းပဲ မမြင်ချင် မဆံ့ချင်တော့ပါဘူး။ ပြန်နီးစပ်ဖို့မှ
မရှိဘဲနဲ့။ သူ့မှာ ချစ်သူသစ် ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲဟာကို။ ဒါကို
အနီးကပ် လာမြင်နေရဖို့ဟာ ဝဋ်ဆိုးကြီး သက်သက်ပါပဲ။

ခုနက ကုမ္ပဏီကလူသည် ရုတ်တရက် ပိတုန်းဘက်လှည့်ကာ ကြည့်ရင်း
မြတ်လေးထင်ကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ပါသည်။ အောက်ထပ်ကိုလည်း ဒီနေ့ပဲ
လူသစ်ပြောင်းလာတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု အကြောင်း ပြောမှာပေါ့။ ရုတ်တရက်
မြတ်လေးထင်က ပိတုန်းဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

သူ့ပါးစပ်အဟောင်းသား ဟသွားကာ မျက်နှာက မည်းခနဲနေအောင်
ပျက်ထွက်သွားပါသည်။ ဟား..ဟား ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ ဂရုမစိုက်
အရေးမလုပ်တဲ့ပုံမျိုး သူ့ထံ၌ ရှိမနေ။ အကြီးအကျယ် စိတ်လက်ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ပုံကို
မြင်ရတာ အရသာတောင် ရှိနေပါသည်။

သူနဖူးကိုသူ ဖြန်းခနဲ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်၍ ခေါင်းမော့ပစ်လိုက်ကာ
ပိတုန်းကိုလည်း ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ပိတုန်းသည် မုန်းသလောက်လည်း
ချစ်နေဆဲမို့ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲ တဆစ်ဆစ် တရစ်ရစ် ပတ်ချလှည့်ကာ

မျက်ရည်လည်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ပိတုန်းကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ပျက်သွားတာ။
ပိတုန်းကလည်း ပျော်သွားတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မိသားစုကို ဘယ်လိုများ
ဖြေရှင်းပြောပြရမည်ကို ခုထိ အကြံမရသေးဘဲ စိတ်အိုက် စိတ်ရှုပ် နေသူပါ။

“ဒီကောင်လေးကို ခေါ်မတွေ့ခင်ကတည်းက ငါ့သမီးတွေ ရွေးချယ်မဲ့
အမျိုးသားတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ လူပေါ့လူညံ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
လူတော်လူကောင်းထဲက ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပြီးသားပါ”

ဖေဖေ ပြောထားဖူးတဲ့ ဤစကားကြောင့်ရော ဖေဖေကိုယ်တိုင်က
တည်ကြည်သစ္စာကြီးလှတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တာကြောင့်ရော မြတ်လေးထင်ဟာ
သမီးကို သစ္စာဖောက်သွားပါတယ်လို့ ပြောရမှာ မျက်နှာငယ် ဂုဏ်ငယ်လှ၍ ကိုယ်
လူရွေးညံ့ဖျင်းစုတတ်ပြတ်ရာ ကျတာကိုလည်း ရှက်သည့်စိတ်က ပိတုန်း
နှလုံးသားကို ပို၍ နာကြည်းစေသည်။

*

(၂)

ထင်ရှားသောတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ပြဿနာက စတော့သည်။ အဲဒီ အချိန်မတိုင်ခင် အထိ အပေါ်ထပ်ကို တစ်ပြိုင်နက် ပြောင်းရွှေ့လာသော လူသစ်တွေဟာ မြတ်လေးထင်တို့ သားအမိဆိုတာ ပိတုန်းတို့မိသားစု မသိသေးပါ။ ပိတုန်းကလည်း မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ထားပါသည်။

ညဘက်ကျမှ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေဖွင့်ကာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ထုတ်ယူနေရာချဖို့ လုပ်ကိုင်ရင်း ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးကို အဖွင့် ဖန်ခွက်တွေ ပန်းကန်လုံးတွေ ကရားတွေ ထွက်လာရမည့်အစား တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေနှင့်၊ ဆုတံဆိပ် ဆုဖလား ဆုကလပ်တွေ ထွက်လာ တော့တာပင်။

“ဟင်..ဒါ ဘာတွေတုန်း”

“ဟယ်..အိမ်က ဟာတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုအပေါ်ထပ်နဲ့ မှားပြီ မေမေ၊ သေချာတယ်”

မေမေနှင့် မမြစိမ်းရောင်ရဲ့ အချီအချ စကားကို ကြားလျှင် ပိတုန်းရောင်သည် ခေါင်းကြီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဖေဖေကလည်း ထမင်စားပွဲမှာ ထိုင်နေရာမှ ထင်းရှူး သေတ္တာထဲ ကဲ၍ ကြည့်သည်။

ပန်းပုရုပ်လေးတွေ စင်ပေါ်အလှတင်သည့် တိုလီထွာလီ အလှအပလေးတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းပင်။ အဲဒီ ဟာတွေနှင့် ရောနှောနေသော ဆုတံဆိပ် ဆုကလပ်များ..

“ဟာ..ဆုတွေ မနည်းပါလားကွ”

ဆုတွေကို မြင်တာမို့ ဖေဖေ စိတ်ဝင်စားသွားပုံရပါသည်။

ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော ဆုကလပ်ရှည်လမျှောတစ်ခုကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ဘာဆုလဲ စူးစမ်းကြည့်ရှုသည်။ ပိတုန်းက အသက်မရှူဝံ့ဘဲ အောင့်၍ ငြိမ်နေသည်။ ဆုတွေမှာ သူ့နာမည်သာ ပါလာရင် ဒုက္ခပဲ။ ချက်ချင်းတန်း၍ သိသွားတော့မှာပင်။

“တက္ကသိုလ် ကောလိပ်ပေါင်းစုံ တင်းနစ်စ်ပြိုင်ပွဲ တစ်ဦးချင်း ပထမဆုတဲ့၊ အောင်မာ..တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

ဖေဖေက နောက်တစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်ကာ..

“ဟာ..မြို့တော်ဝန်ဖလား မာရသွန်ပြိုင်ပွဲ ပဉ္စမတဲ့။ ဟာ ဒီလူ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အပေါ်ထပ်မှာ အားကစားတော်တဲ့ သူတစ်ယောက်တော့ ရောက်နေပြီ”

ဖေဖေ ကောက်ယူဖတ်ကြည့်နေသမျှက ပွဲပြီးသည်နှင့် ချီးမြှင့်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ပြီးသော ဆုမျိုးများမို့ လူအမည် မပါသော ဆုတွေပါ။

“ဟ..ဒီဆွဲပြားကလည်း (-- ကြိမ်မြောက် တပ်မတော်နေ့ ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပြိုင်ပွဲ ပထမဆုတဲ့၊ အားကစားချည်း တော်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ”

ဟိုးငယ်ငယ်က ကျောင်းတွင်း ပညာရည်ချွန်ဆုတွေကိုများ ကောက်ယူကြည့်မိလျှင်တော့ အမည်ပါ ပါလာမှ မလွဲပေ။ ပိတုန်းက မဝံ့မရဲနှင့် ..

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရ၊ တော်ကြာ သူတို့ဆီ ပြန်ရောက်ရင် အထဲက ပစ္စည်းတွေ ခြေရာလည်ရာ ပျက်တယ်ထင်နေဦးမယ်”

“အေး..ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဆုတွေလည်း တစ်ခုချင်းသာ

ကြည့်နေရရင် တော်တော် အချိန်ပေးရမှာ၊ ကြည့်စမ်း မနည်းပါလား..တစ်ပုံကြီးပဲ၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ရထားတဲ့ ဆုတွေဆိုရင်တော့ အတော် တော်တဲ့လူပဲ”

မြတ်လေးထင်က လူတော် တစ်ယောက်ပါပဲ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းမှာ ကျောင်းစာရော အားကစားရော ထူးချွန်ခဲ့ကာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံး အဆင့်တစ်ဆယ်အတွင်း ဝင်ခဲ့တဲ့သူ။ သူစိတ်ပါဝင်စားသည့် အင်ဂျင်နီယာရင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်မှာလည်း အစဉ်အဆက် ထူးချွန်ခဲ့တဲ့သူပါ။

အခါအခွင့်သင့်သလို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် အားကစား လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ တခြား ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဘယ်တော့မှ အောက်ဆင့်မကျ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူများရှေ့က ထူးချွန်သည့် လူတော်တစ်ယောက်၊ ဖေဖေစိတ်ကြိုက် စိတ်တိုင်းကျ လူစားမျိုး၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချင်ခင် အထင်ကြီး လေးစားစွာ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးမှ သူက သစ္စာမဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အခါ။

ပိတုန်းက ငြိမ်သက်ငိုင်ဆွေးနေမိပါသည်။

“ဒီမှာ ဒီသေတ္တာ ပါလာတယ်ဆိုရင် အပေါ်ကို ငါတို့ သေတ္တာတစ်လုံး ပါသွားပြီ..သေချာတယ်၊ သွားလဲမှပဲ”

မေမေ့စကား ဆုံးလျှင် မြစိမ်းရောင်က ပိတုန်းရောင်ဘက်သို့ ငဲ့ကြည့်ကာ..

“သွား..ပိပိ၊ ဖင်ပေါ့ပေါ့လေး ပြေးစမ်း၊ သေတ္တာမှားသလား မေးစမ်း၊ သူတို့ဆီရော ဆုတံဆိပ်တွေပါတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံး လိုသလားလို့”

“ဟုတ်မှာပါပဲ၊ သူတို့ဟာပဲ နေမှာပါ၊ တခြားမှားစရာမှ မရှိတာ၊ ဟဲ့..သမီးလေး...သွားမေးချည်လေ”

“ဟာ..ပိ အိမ်သာအရမ်းတက်ချင်လို့..မမပဲ သွားမေးလိုက်”

“ဟဲ့”

မြစိမ်းရောင် လှမ်းအော်ခိုက် ပိတုန်းက အိမ်သာဆီ ပြေးဝင်၍ တံခါးကို ပိတ်ချလိုက်ပါပြီ။

“မေမေ့ သမီးက ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်”

“ဒါဖြင့် သမီးကြီးပဲ သွားမေးလိုက်ပါတော့ သမီးကျတော့ လူကြီးလို ပြောတတ် ဆိုတတ်တော့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပြီးသားလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ ပိတုန်း ဆိုရင် တုံးတိတိနဲ့ သေတ္တာမှားလား ဆိုတာနဲ့ ပြီးသွားမှာ”

မြစိမ်းရောင်က ကြမ်းပေါ် ထိုင်နေရာက ထရင်း .

“အဲဒီ ငပိဟာ...ကလေးလို ပြေးပါဆိုမှ အိမ်သာက ရုတ်တရက် တက်ချင်ရသေးတယ်၊ သေတ္တာတော့ ဟုတ်မှပဲ သယ်တော့မယ်၊ လူချည်းပဲ အရင်တက်မေးဦးမယ် မေမေ”

မြစိမ်းရောင်က တံခါးဖွင့်ထွက်ကာ အပေါ်ထပ် လှေကားနှစ်ချိုးကို ကွေ့တက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ထပ်စီအတွက် လှေကားတိုနှစ်ချိုး ပြန်ချိုးထား၍ အခန်းတိုင်းဟာ ဧည့်ခန်းဝ၌ သာ ဝင်ပေါက်တံ ခါးမ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

ကျွန်တံခေါက်မကြီးကို မြစိမ်းရောင်က ခေါက်လိုက်ချိန်တွင် အတွင်း၌ မြတ်လေးထင်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ထွက်လာသော သေတ္တာကြီး ရှေ့ချပြီး အကျပ်ရိုက်နေတုန်းတည်း။

နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ တူညီမှုက သေတ္တာကို သော့မခတ်ဘဲ ပတ္တာယှက်ပြီးတဲ့အခါ လျော်ကြိုးနှင့်သာ အထပ်ထပ်သော့ကွင်း၌ ချည်နှောင်ထားခဲ့ခြင်းပင်။ သေတ္တာတစ်လုံးလုံးကို လေးဖက်လေးတန် နိုင်လွန်ကြိုးကြီးဖြင့် တုတ်စည်းထားတာကလည်း အကြံတူနေသည်။

ဘယ်လောက်ထိ တူလည်းဆို နိုင်လွန်ကြိုးကို

အပြာရောင်ရွေးချယ်ထားတာက အစ တူညီနေပါသည်။ ဒီတော့မှားလွယ်ပြီပေါ့။
နိုင်လွန်ကြိုးကိုဖြည့်။ သော့ကွင်းထဲက လျှော်ကြိုးကို ကတ်ကြေးနှင့်
ညှပ်ဖြတ်လိုက်ပြီးသော် ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကိုယ့်ထင်းရှူးသေတ္တာမဟုတ်တာ
သေချာပြီ။

ကိုယ့်ဟာမဟုတ်ရင် အောက်ထပ်ကဟာပဲ။ စိတ်များ ညစ်ပါရဲ့။
နဲ့လယ်က ပိပိ ထင်းရှူး သေတ္တာတွေပေါ် ထိုင်နေတာ သူ မြင်ပါသည်။သူလည်း
အောက်မှာ ပိပိနှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး မနေချင် တာနှင့် ခေါင်းကို ငဲ့လျှိုးလျှိုးနှင့်ပင်
ကိုယ့်အိမ်ခန်းဆီ တက်လာကာ အိမ်ထဲပဲ နေလိုက်တော့သည်။

ဘယ်လိုနည်းနှင့် မှားမှန်းမသိလည်း ပစ္စည်းချင်းမှားတာကတော့
မှားခဲ့ပြီ။ လဲရတော့မည်။ ဒီအိမ်ခန်းကို နှစ်သက်ရွေးချယ်မိတာကိုက ကိုယ့်အမှား။
ဘယ်သူအမှားမှ မဟုတ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်၊ ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး
သူ့သဘောနှင့် ဝယ်တာ။

ဝယ်ပြီး ပြောင်းပြီးမှတော့ အောက်ထပ်မှာ ပိပိတို့ ရှိနေတဲ့အတွက်
ဒီအခန်းကို မြန်မြန်ပြန် ရောင်းပြီး အသစ်ထပ်ရှာ ဝယ်ပြောင်းဖို့ဆိုတာ
မဖြစ်နိုင်လှပါ။ နေရတော့မှာ။ တွေ့နေရတော့မှာ။ ပိပိရဲ့ မိသားစုကို သူ
မျက်နှာပူလှသည်။ ရင်ဆိုင်ဖို့ အရေးကို ရင်ထဲ လေးပင်နေပါသည်။

ခုတော့ ခရီးရောက်မဆိုက် ရင်ဆိုင်စရာ ဖြစ်ပြီ။ သေတ္တာချင်း
မှားနေပြီလေ။ သေတ္တာကြီး ရှေ့ချပြီး အတော်စိတ်ညစ်နေတုန်း အိမ်ရှေ့က
တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြတ်လေးထင်မှာ တုန်လှုပ်သွားပါသည်။ သူတို့ပဲ ထင်ပါရဲ့။
မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေလို့လည်း မရ။ မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေသည်။
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

မြတ်လေးထင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထလာပြီး

ချောင်းကြည့်ပေါက်ကပင် ကြည့်မနေတော့ဘဲ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အပြင်မှာရပ်နေသူ ပိပိအစ်မ မြစိမ်းရောင်သည် ပါးစပ်ဟအောင် အံ့သြသွားကာ..

“ဟဲ့...မြတ်လေးထင်၊ ကိုလေး ပါလား၊ မင်းက .. မမ”

သူလည်းပဲ အံ့သြယောင် ဆောင်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ဖက်က

အံ့သြနေတော့ သူ ရှိတာ မသိသေးလို့၊ ပိပိ မပြောလို့ပေါ့။ ဒီတော့လည်း သူက ပိပိ လက်နှင့်ရေးတာကို ခြေနှင့် မဖျက်လိုဘဲ တအံ့တသြ လုပ်လိုက်ရသည်။

“အေး၊ ဟယ်... ကိုလေးတို့က ဘာလဲ ..ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ မမ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ပြောင်းလာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟယ်..ကြည့်စမ်း၊ ငပိ မသိသေးဘူး...ဟား ဟား အံ့သြစရာကြီး၊

ဖေဖေတို့တောင် အံ့သြမှာ၊ နေပါဦး၊ တို့တွေ ဒီမှာဝယ်မှန်း ပိပိ ပြောလို့ မင်းလည်း နီးနီးလိုက်ဝယ်တာလား”

“ဟင့်အင်း..ပိပိ ဘာမှ မပြောပါဘူး...မမတို့က ဒီမှာ ဝယ်လိုက်တယ်

ဟုတ်လား”

“တို့လည်း ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းလာတာဟဲ့၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟယ်၊

နေပါဦး ..မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်အိမ်ပြောင်းတဲ့ကိစ္စ အချင်းချင်း

မပြောမိဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရှုပ်ပြီး မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီ မမ”

“အေး...ပိပိလည်း ပြောသား..ခုတစ်လော မင်းနဲ့ မတွေ့ဘူးတဲ့၊

အံ့သြစရာကြီးပါလား၊ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ပြောင်းလာမိတယ်လို့၊ ငပိ သိရင်

အံ့တွေ့သြပြီး ဝမ်းသာနေတော့မယ်”

အင်း..သူတို့ ပြတ်ကြတာကိုလည်း အိမ်ကို ပိပိ မပြောပြရှာသေးဘူးပေါ့။

ဒီတော့ သူလည်း ဝမ်းသာဟန်ဆောင်လိုက်ရပါသည်။

“အိမ်မှာ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံး မှားလာလို့၊ ဆုတံဆိပ်တွေပါတယ်၊ တို့တွေ သေတ္တာထဲမှာက ပန်းကန်ဖန်ခွက်တွေ၊ ကိုလေးဆီ အဲဒီ သေတ္တာ ရောက်နေမယ် ထင်တယ်”

မြစိမ်းရောင်က အိမ်ခန်းထဲ ခေါင်းထိုးကြည့်သည်။

“ဟာ..ဟုတ်တယ် မမ..ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ အဲဒီ သေတ္တာကြီးကြည့်ပြီး ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေတာ၊ ခုပဲ သေတ္တာတွေဖြည့် ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေတာ၊ မမ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

“မဝင်တော့ဘူး၊ နောက်မှလာတာပေါ့၊ ကိုလေးက မိသားစုလိုက် ပြောင်းလာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေ ပါတယ်လေ၊ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် မမ”

“ဪ..အေး..အေး ..၊ နောက်မှ နှုတ်ဆက်မယ်၊ သေတ္တာတွေလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လဲတာပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်သယ်ရမလား မသိဘူး၊ နှစ်ယောက်လောက် သယ်လို့ နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်ရယ် ဒေါ်ရီရယ်ဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဖက်မရင် နိုင်ပါတယ်”

“နှစ်ယောက်နိုင်နိုင်ရင် ခုပဲ တို့နဲ့ သယ်လိုက်တာပေါ့”

“မမ နိုင်ပါ့မလား”

“အမယ်လေး ရပါတယ်၊ နှစ်ခေါက်ပဲ သယ်ရမှာပဲဟာ၊ ဟိုသေတ္တာထဲက ဆုတွေက ကိုလေး ရတဲ့ ဆုတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖေဖေကတောင် ဆုတွေအများကြီးတွေ့လို့ ချီးကျူးနေတယ်၊

ကဲ..သယ်လိုက်ရအောင် လား”

မြစိမ်းရောင်က အိမ်ထဲဝင်လာကာ မြတ်လေးထင်နှင့် နှစ်ယောက် သေတ္တာသယ်ဖို့ ပြင် သည်။ အပေါ်နှင့် အောက်အခန်းဖွဲ့စည်းပုံက အတူတူပင်။ ထမင်းစားခန်းနေရာက သေတ္တာဆီ လာရင်း ဧည့်ခန်းအလွန် ကွေ့ကလေးက ဘုရားခန်းဝယ် သပ္ပာယ်သော ဘုရားစင်ရှေ့ ကော်ဇော ငယ်လေး တစ်ချပ်ခင်း၍ ပုတီးစိပ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်လျှင် မြစိမ်းရောင်က ခပ်တိုးတိုး နှင့် -

“ကိုလေး အမလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ငယ်သေးတယ်ပဲနော်၊ မေမေတို့ထက် အများကြီး ငယ်တာပဲ”

ပလတ်စတစ်ဖန်ချောင်း ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးသာ ချထား၍ ဘုရားခန်းထဲ မြင်နေရာသည် ဖြစ်ရာ မြစိမ်းရောင်က မမြင်ဖူးသေးသော မြတ်လေးထင် အမေကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်မိပါ သည်။

ပါတိတ်လုံချည် တစ်ပတ်ရစ်နှင့် အပေါ်က အကျ..ပေါ် ဆွယ်တာရင်စေ့ အသားရောင်လေး ထပ်ဝတ်ထားသည့် မြတ်လေးထင် အမေကို မျက်နှာမမြင်ရပေမဲ့ နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးကြောင်း မှန်းဆနိုင်သည်။

“ပိန်လည်းပိန်တော့ အတော်နဲ့မဲ့ပုံပဲနော်”

“မေမေက လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပါ”

“ငယ်တာပေါ့၊ မေမေ့ထက် ရှစ်နှစ်ကျော် ငယ်မှာပဲ”

“မေမေက သိပ်နေမကောင်းဘူး မမ”

“ဟုတ်လား..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဆုတ်..အင်း...အဆုတ်သိပ်မကောင်းတာရော... အစုံပါပဲ၊

ချူချာတယ်”

“နောက်မှပဲ သတင်းမေးဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား စကားတိုးတိုးပြောကာ သေတ္တာကို မနိုင်တနိုင် မ၍ ထွက်လာသည်။ အခန်းတံခါးကို မြတ်လေးထင်က ပြန်ပိတ်ခဲ့ကာ သော့ယူလာပါသည်။ သေတ္တာက လေးပေမဲ့ မနိုင်လောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ ရှေ့ကဆင်းသူဆီ အလေးချိန်ပိုမှာမို့ မြတ်လေးထင်က ရှေ့က ဆင်းသည်။

“ဒေါ်ရီရေ..လာပါဦး”

“ဟယ်..တစ်ခါတည်း သယ်ခဲ့ပြီလား”

“သယ်ခဲ့ပြီ မေမေ၊ ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်ဦးလေ”

ဒေါ်နန္ဒယ်နှင့် ဒေါ်ရီ ထွက်လာကာ ..

“ဟဲ့..ကိုလေးပါလား”

“သူတို့နှစ်ယောက် စကားမစပ်မိဘူးတဲ့လေ၊ အပေါ်ကို ပြောင်းလာတာ ကိုလေးတို့ သားအမိ”

“စကားမစပ်မိတာ ဟုတ်ပါ့မလားအေ”

ဒီလိုပဲ ထင်စရာ ဖြစ်နေတာမို့ မြတ်လေးထင်က ပြုံးသာနေရပါသည်။ စိတ်ထဲကတော့ တအားအိုက်နေ၍ လူတစ်ကိုယ်လုံးချွေးပြိုက်ပြိုက် ရွဲကာနေသည်။ မျက်လုံးကိုလည်း ခိုးကာ စွေကာ ပိပိကို ရှာနေမိပါသည်။ လူရှေ့ သူရှေ့ကျတော့ စကားမပြောကြဘဲ နေလို့ကောင်းပါ့မလား။

ဤမိသားစုဟာ သူ အင်မတန် လေးစားအားကျ၍

နှစ်သက်သဘောကျမိသော နွေးထွေး သည့် မိသားစု။ အိမ်ထောင် ဦးစီးဖခင်မှစ၍ တစ်ဦးချင်းဟာ မိမိကဏ္ဍမှာ မိမိတာဝန်ကျေပွန်၍ စာရိတ္တ ဂုဏ်သိက္ခာ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုးကောင်း မိသားစုပါ။

တစ်ဦးချင်းမှာ လက်ညှိုးထိုးစရာ မဲ့စွန်း ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိ။
စိတ်ရင်းဖြောင့်မှန်ကြ၍ ကိုယ်ကျင့်တရား အလွန်ကောင်းကြပါသည်။
ယောက္ခမလောင်းဖြစ်သော ဦးနေရောင်ကို သူ အင်မတန် လေးစားကြည်ညို၍
ကိုယ့်ဖခင်ရင်းတစ်ဦးသဖွယ် စိတ်ထဲက တန်ဖိုးထားခဲ့ပါသည်။

အတွေ့အဆုံ နည်းပေမဲ့ စိတ်ထဲက သွေးရင်းသားရင်းလို ဖြစ်နေကာ
ဒီမိသားစုဝင် ဖြစ်လာရမည်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ခဲ့ဖူးတာပါ။

“မြတ်လေးထင် ပိန်သွားသလိုပဲဟေ့”

အားလုံးက ပိပိခေါ်သလို သူ့ကို “ကိုလေး” ဟု လိုက်ခေါ်ကာ
ဦးနေရောင်ကတော့ မြတ်လေးထင်ပဲ ခေါ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ခုတစ်လော ကျွန်တော် အတော်ပင်ပန်းလို့ပါ၊
အအိပ်အစားလည်း နည်းနည်းပျက်လို့ပါ”

“အအိပ်အစားက ဘာကြောင့် ပျက်ရတာ လဲ”

“မေမေလည်း သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ”

“ဪ...၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကွ၊ သိပ်တော့ ထူးပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊
မင်း ဆုတွေ ခုမှ တွေ့တယ်၊ အားကစားလည်း မင်း လိုက်စားသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ဒီနောက်ပိုင်းတော့ အလုပ်လည်း မအားတော့
တစ်ခါတလေ ရေကူး ဖြစ်တာလောက်အပြင် သိပ်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးခင်ဗျ”

“မင်းတို့ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ တစ်နေ့တည်း အိမ်ပြောင်း၊
သေတ္တာချင်းမှားကြ၊ နေပါဦး၊ မင်းတို့ကကော အရင်အိမ်က ဘာကြောင့်
ပြောင်းဖြစ်တာလဲ မြတ်လေးထင်၊ မင်းတို့လမ်းထဲ အန်ကယ်သူငယ်ချင်း
တရားသူကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အန်ကယ် သူ့ဆီ တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးတယ်၊
လမ်းလေးလည်း ကောင်းသားပဲ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ”

မြတ်လေးထင်က ခေါင်းကို အသာညှိတ်လိုက်ရင်း -

“နေလို့ ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်၊ ဟိုရပ်ကွက်လေးမှာပဲ အသားကျနေတာပါ။ အခုဟာကတော့ ..”

မြတ်လေးထင် နှုတ်လေးသွား၍ ဦးနေရောင်က မြတ်လေးထင်ကို အကဲခတ်သည်။

“ဟို..ဟိုမှာက လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်လေ၊ ဒီဘက်မှာ ဒါကို ပြန်ဝယ်တော့ ငွေအပိုလည်း ထွက်လာပါတယ်”

“ဪ..အလုပ်ထဲ ငွေလေးဘာလေးထည့်ဖို့ ငွေပိုထွက်အောင် ချိန်းလိုက်တဲ့သဘော ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင်တော့ လုပ်သင့်ပါတယ်၊ ဒီလမ်း ဒီတိုက်လည်း ကောင်းတယ်ကွ၊ အန်ကယ် သဘောကျတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆောက်လုပ်ရေးထဲလည်း ရှယ်ယာနည်းနည်း ထပ်ထည့်လိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

တကယ်တော့ ငွေပိုကို ရှယ်ယာထပ်ထည့်ချင်လို့ လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်ကနေ တိုက်ခန်းဆီ ပြောင်းရတာ မဟုတ်ပါပေ။ လုံးချင်းတိုက်ကနေ တိုက်ခန်းဆီကို ပြောင်းလိုက်တဲ့အတွက် နေရင်း ထိုင်ရင်း ငွေပိုထွက်လာလို့သာ အလုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုမှာ မြေပိုရယ် ခြံရယ် မရှိပေမဲ့ ပေအစိတ် ပေခြောက်ဆယ်ပြည့် စမ်းချောင်းထဲက နှစ်ထပ်တိုက် သန့်သန့်လေးမျိုးဟာ ဝယ်ချင်သူ များပါသည်။ နေသားကျနေပါလျက် တမင်ရောင်း ကာ တိုက်ခန်းသန့်သန့်တစ်ခုဆီ ပြောင်းလာဖြစ်ခဲ့တာပါ။

မြတ်လေးထင်သည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေမိပါသည်။ ဘာမှ မသိသော

ဒီမိသားစုကလည်း မြတ်လေးထင်ကို သူတို့ သမီးငယ်ရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် အရင်တိုင်း တရင်းတနှီး ပြောဆိုနေကြမြဲ။ ပိတုန်းရောင်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ပါလျက် မခေါ်ဘဲနေလို့ မျက်နှာလွဲလို့ ရနိုင်ပါသည်။ ပိတုန်းရောင်ရဲ့ မိသားစုကိုတော့ ဤသို့ လုပ်လို့ခက်သည်။

သူ လေးစားခင်မင်သော ဤမိသားစုကို ခပ်စိမ်းစိမ်းရိုင်းရိုင်း လုပ်ဖို့ရာ သူ အားနာသည်။ ရှေ့လျှောက် သူ့အတွက် အကျဉ်းအကျပ်ပဲ။

“ဟဲ့... ပိပိ တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အိမ်သာထဲက ထွက်မလာသေးဘူး ထင်တယ်”

မြစိမ်းရောင်ရဲ့ မှတ်ချက်ကို ဒေါ်ရီက ဖြည့်စွက်၍ ..

“ရေပါဆက်ချိုးနေတယ် အစ်မ”

“ဟင်...ဒီကောင်မလေးဟာ မပြောမဆိုနဲ့၊ ဒီမှာ ရှင်းလင်းတာတွေဖြင့် မပြီးသေးဘဲနဲ့ ရေပြေးချိုးနေပြီ”

ဒေါ်နန္ဒာယံ စိတ်ထဲမှာတော့ ပိတုန်းနှင့် မြတ်လေးထင်တို့ တမင်တကာ နီးနီးနားနား ဖြစ်အောင် တိုင်ပင်၍ အပေါ်ထပ်ခန်းကို မြတ်လေးထင် လိုက်ဝယ်သည်ပဲ ထင်နေပါသည်။ ဒါကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ ပိတုန်း ပုန်းလျှိုးနေတာပဲဟု ယူဆသည်။

“သားရေ...ကိုလေး၊ အန်တီတို့က တနင်္ဂနွေနေ့ အိမ်တက်နော်၊ ဒီပေါက်ထမင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ထောပတ်ထမင်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ကျွေးဖြစ်မယ်၊ သားအမေကိုတော့ နောက်မှ လာဖိတ်ဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်ကွက်အသစ်ထဲမှာ လူရင်းတွေ နီးနီးနေရတာ အားရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“သားတို့ရော အိမ်တက် လုပ်ဖြစ်မလား”

“မေမေက သိပ်နေမကောင်းတော့ ကျွန်တော်တော့
အိမ်တက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးလားလို့ အန်တီ”

ဦးနေရောင်က ဝင်ကာ..

“အေးပေါ့...မလုပ်လည်း ရတာ ပဲဟာ၊ ဒါတွေက အပိုပါ၊
အိမ်ကောင်းပေါ် လူကောင်းတက်ရင် အလိုလို မင်္ဂလာရှိပြီးသားပဲ၊
သားအမိနှစ်ယောက်တည်းက ကသီလင်တ ဖြစ်ပါတယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားအမေက ဘာရောဂါ ဖြစ်လို့လဲ ကိုလေး”

“မေမေက စုံနေတာပါပဲ၊ တီဘီဆန်ဆန်လေး ဖြစ်နေတယ် အန်တီ၊
လူကလည်း နဂိုက ခပ်ပိန်ပိန် သွေးအားနည်းနည်းရယ်၊ အအိပ်အစားလည်း
ပျက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ပရက်ရှာလည်း ကျတတ်တယ်၊ ချူချာနေတာပါပဲ အန်တီ”

“တီဘီဆန်ဆန်ဆိုတော့ တီဘီဆေးတွေရော သောက်နေရလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အဲဒီ အတွက် မေမေ ကိုယ်တိုင်ကလည်း
သူ့အားငယ်စိတ်နဲ့သူ ဘယ်မှ သိပ်မ သွားဘူး အန်တီ၊ အလှူမင်္ဂလာတွေလည်း
ရှောင်တယ်၊ လူကြားထဲ သိပ်မသွားဘူး”

“အို...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တီဘီဆိုတာ ခုခေတ်ကြီးထဲမှာ စနစ်တကျ
ကုသနေထိုင် စားသောက် ရင် ပျောက်တဲ့ရောဂါပဲဟာ၊ ဘာမှလဲ ကြောက်စရာ
စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ နေတတ်ထိုင်တတ်ရင် ဘေးလူလည်း တော်ရုံမကူးပါဘူး”

“အေးကွ...၊ ဒီအတွက်တော့ အန်ကယ်တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အားနာစရာ မလာရဲ မဝင်ထွက်ရဲစရာ မရှိဘူးနော် မြတ်လေးထင်၊ အမေကိုလည်း
အားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

မြတ်လေးထင်သည် ဦးနေရောင်နှင့် ဒေါ်နန္ဒာတို့ စကားများကြောင့်
ဝမ်းနည်းဝမ်းသာသလို ရင်ထဲ သိမ့်သိမ့်ရှိန်းရှိန်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဒီမိသားစုဟာ
စိတ်ထားမြင့်မြတ် ကောင်းမွန်ကြတဲ့ မိသားစုမှန်း သူ သိပြီးသားပါ။

ဒီလို သူ ကိုယ်တိုင်က လေးစားအားကျတဲ့ မိသားစုထဲ ဝင်ရောက်ရမည့်
အခြေအနေကနေ သူကိုယ်တိုင်ပဲ နောက်ဆုတ်နုတ်ထွက်ခဲ့တာပါ။ အဲသလို
နုတ်ထွက်မိတဲ့ အတွက်လည်း သူဟာ ခုထိတိုင် ခံစားရဆဲပါ။ ခံစားရလည်းပဲ
ခံစားရပါစေလေ။ သူ ကောင်းမည်ထင်ရာကို သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ။

သူ မှားတယ်လို့လည်း သူ မထင်ပါ။ သူ နောင်တလည်း မရပါ။
ပိတုန်းကို အမြဲမပြတ် အနီးကပ် ရင်ဆိုင်ဆုံတွေ့နေရမှာကိုပဲ ရင်နာမိပါသည်။

*

(၃)

“မေမေရေ..ပိသွားတော့မယ်”

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ဟထားပြီးမှ တံခါးဝမှာရပ်ကာ ကြိုးသိုင်းဒေါက်ဖိနပ်ကို ကြိုးငဲ့တပ်နေရင်း မေမေ့ကို လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

အခု အိမ်သစ်ကနေ ပိတုန်း အလုပ်ဆင်းရသော ဘဏ်ကို ဘတ်စ်ကားတစ်မှတ်တိုင်စာပဲ ရှိပါသည်။ ဒါကြောင့် ပိတုန်းက ညနေအပြန်ခေါက်သာ ဖယ်ရီစီးပါတော့သည်။ မနက်ကိုတော့ ဖယ်ရီကစော၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ သွားတော့သည်။ လမ်းလျှောက်ချင်တဲ့အခါလျှောက် ဘတ်စ်ကားတစ်မှတ်တိုင် စီးလျှင်လည်း စီးလိုက်သည်။

မမကလည်း သူ့ ကျောင်းကို ဖယ်ရီနှင့် သွားသူမို့ အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီ။ ဖေဖေလည်း ရုံးကပေးသောကားနှင့် ရုံးသွားပြီ။ အိမ်မှာ လီမိတက်ဖင်လုံးကားတစ်စီးရှိကာ ပိတုန်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း မောင်းနိုင်ပေမဲ့ တော်တန်ရုံလမ်း ကားယူမသွားဖြစ်ပါ။

“အေး..အေး..နိမ်းမိပလိတ် ပါပြီလား..မေ့ဦးမယ်”

“ပါပါပြီ မေမေ”

လှမ်းဖြေရင်း လှေကားမှ ခြေသံကြား၍ ခါးကိုင်းရာမှ ခေါင်းကိုမော့ပြီး စူးစမ်းကြည့်မိပါ သည်။ လှေကားမှ တက်လာသော မိန်းကလေးကလည်း

ပိတုန်းကိုမြင်၍ အမှတ်တမဲ့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ဖြူဝင်းသွယ်လျသော အဆင်းသဏ္ဌာန်လေးက ကြည်စင်နေကာ ဆံပင်ရှည် ဖြောင့်ဖြောင့် လေးကလည်း ယဉ်ကျေးလှသည်။ သူမလက်ထဲ ကိုင်လာသော ဘူးပြားသည် မြင်သည်နှင့် ပီဇာဘူးမှန်း သိသာသည်။

ပီဇာ။ မြက်လေးထင် ကြိုက်တဲ့ ပီဇာလေ။

သူမက ဖြတ်ကျော်ဆက်တက်သွားသော်လည်း ပိတုန်းက ခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆန့်ကာ သူမနောက်ကျာကို လိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါသေးသည်။ သူမက ကိုယ့်ကို မသိပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ သူမကို သိတာကိုး။

မြတ်လေးထင်နဲ့ ခုတစ်လော သိပ်တွဲတဲ့ ဒေါက်တာသွယ် ဆိုတာကို ကြားဖူးဖူးချင်းပင် မြင်ဖူးအောင် တကူးတက ရှာဖွေလိုက်ကြည့်ခဲ့ရတာ ။ ကိုယ်လိုက်ကြည့်ခဲ့ရသော သူမကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ သူမရဲ့ နေမြဲတိုင်းပဲ ရှိနေတာပေါ့။

ပိတုန်းသာလျှင် ဒေါက်တာသွယ်ကို မြင်တော့ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ရှင်းသန့်သွယ်လျပြီး ကျက်သရေရှိနေတဲ့ သူမပုံစံလေးက သူမတွဲနေတဲ့လူမှာ ရည်းစားရှိမှန်း သိပုံမရပါဘူး။ ပိတုန်းရဲ့ ရည်းစားကို သိသိနှင့် လုယူခဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

တရားခံက ဆရာဝန်မလေး မဟုတ်ပါ။ မြတ်လေးထင်သာ။ ပိတုန်းသည် ကြောင်တတ်တတ် ဆက်ရပ်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အောင့်၍ နာလာပါသည်။ ဒီဒုက္ခကို အကြိမ်ကြိမ် ခံစားနေရတော့မှာပဲ။

တံခါးခေါက်သံ တံခါးဖွင့်သံတို့ဟာ လှေကားအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းသက်လွင့်ပျံ့လာသည်။ အသံလွင့်လွင့်ကလေးက

“ခုထိ ဘဲလ်မတပ်ရသေးဘူးလား ကိုလေးရဲ့”

ကိုလေး ဆိုတာ သူ့မေမေက သူ့ကိုခေါ်တဲ့ အမည်လို့ သိခဲ့ရ၍
ပိတုန်းကလည်း သူ့ကို ကိုလေးလို့ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ဒေါက်တာသွယ်ကလည်းပဲ
ကိုလေးတဲ့။ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ စတွေ့ကြလို့လဲ။ ဘယ်လောက်များ ရင်းနှီးလို့လဲ။

ပိတုန်းထက် အရင်တွေ့ရင် မြတ်လေးထင်ဟာ ပိတုန်းကို
လာချစ်ရေးဆိုစရာ ဘာရှိလဲ။ ပိတုန်းရဲ့နောက်မှ တွေ့ကြလို့သာပေါ့။ အဲဒီ
နောက်လူကလည်း ကိုလေးပဲတဲ့။ ပိတုန်းသည် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်လာပါသည်။

မုန်းပါမည် ဆိုနေမှ သဝန်တို့ မနာလိုမှုတွေက ဘာကြောင့်
ရှိနေရသေးတာလဲ။ ကိုယ့် အနေအထားက သဝန်တို့နေရမည့် အနေအထား မဟုတ်။

“ပိပိ သံသယဝင်နေတာ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ဒေါက်တာသွယ်
မရိုးသားဘူး၊ ကိုယ်တို့ ချစ်နေတယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့တယ်၊ ပိပိ ကိုယ့်ကို မေ့လိုက်တော့
ပိပိ ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်က ရှင်း ထုတ်လိုက်တော့”

အဲဒီ လိုကြီးကို မြတ်လေးထင်က အတိအလင်း ပြောလိုက်ပြီးပြီ။
ချစ်သူက မေ့လိုက်တော့ ဘဝထဲက ထုတ်လိုက်တော့ ဆိုတာကို ဘာမှ
ပြန်ပြောစရာစကား မရှိဘဲ အောင့်သက်သက်ကြီး အတောင့်လိုက်
ငြိမ်သက်ခံယူလိုက်ရတဲ့ ဘဝက ရှက်ဖို့ နာဖို့ ကောင်းလှသည်။

ဘာပြန်ပြောလို့ကော ရဦးမှာလဲ၊ သူ့ကိုမေ့လိုက်တော့ သူ့ကို
မချစ်နဲ့တော့ဆိုမှ ကိုယ်က ဇွတ်လိုက်ချစ်နေလို့ကော ရဦးမလား။ ဒီလောက်
နာကျင်ဖို့ ကောင်းပါလျက် ဘာကြောင့်များ သူ့ကို တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
ဆက်လက်သဝန်တို့နေမိပါသေးလိမ့်။

သူ့ဆီ နံနက်စောစောကြီးမှာ သူကြိုက်တဲ့ ပီဇာတစ်ဘူးနှင့်
ရောက်လာတဲ့ မိန်းမလှ သူ့ ချစ်သူသစ်ကို ရင်ထဲက အသည်းအသန်
သဝန်တို့တာကတော့.. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုမှ လှည့်ဖြားလိမ့်ညာလို့ မရပါ။

“အန်တီရော ကိုလေး”

“ရှိတယ်...မသွယ်၊ လာလေ ..ဝင်”

“ရော့..ဒါကို ကိုလေး ကိုင်လိုက်”

“ဟုတ်သားပဲ ပေး..ပေး၊ ဖိနပ် အထဲမှာချွတ် မသွယ်”

“နေဦး..ခြေသုတ်ဖုန်မှာ သုတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ရတယ်..ဒီတိုင်း ဝင်လိုက်ပါ”

“အို..ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုလေးတို့ ကြမ်းတွေက ဒီလောက် သန့်ပြီး
တောက်ပြောင်နေတာ၊ ချစ်စရာလေးနော်၊ အခန်းလေးက..”

“အင်း ..”

“ကိုလေး ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား..၊ မျက်နှာနည်းနည်း ချောင်နေလားလို့”

ပိတုန်းက ရုပ်ဆိုးအောင် မဲ့ရွဲ့လိုက်မိပါသည်။ ဆရာဝန်ပီပီ

မျက်နှာချောင်တာကို သတိထားမိကာ အရေးလုပ်နေပြန်ပြီ။

“အိပ်ပါတယ်”

“လာ ..အန်တီရယ်..ကိုလေးရယ်..သွယ်ရယ်..ဘရိတ်ဖတ်စ်
တူတူစားမယ်”

အသံတွေက အတွင်းဘက် ဝင်သွားပြီး ဂျိမ်းခနဲ တံခါးပိတ်သံ
ထွက်လာသည်။ ပိတုန်းသည် ရင်ထဲအောင့်နာကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် အခံရ
ခက်နေပါသည်။

ပိတုန်းကို ဂုဏ်လျှော့တယ် ဆိုပြီး သူ့အိမ်ကို မခေါ်ဘူးဆိုတဲ့
မြတ်လေးထင်က သူ့ရည်းစားသစ် ဒေါက်တာသွယ်ကိုတော့ အိမ်ကို ချက်ချင်းပဲ
ခေါ်ပါလား။ ဂုဏ်လျှော့ချင် လျှော့ ပစေရယ်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပိတုန်းနဲ့တုန်းက
အိမ်မခေါ်ချင် အမေနဲ့မိတ်ဆက်မပေးချင်တာနဲ့ပဲ လှည့်ပတ်ပြောခဲ့တာလား။

ခုတော့ဖြင့် ဒေါက်တာသွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သူ့အမေနှင့်တောင်မှ တရင်းတနှီးပါလား။ “မသွယ်”တဲ့။ ဟုတ်ပါသည်။ ပိတုန်း စမြင်ဖူးကတည်းကလည်း ကိုလေးထက် ကြီးလိမ့်မည်ကို ခန့်မှန်းမိပါသည်။ နုနယ်သွယ်လျနေပေမဲ့ သူ့မျက်နှာရဲ့ ရင်ကျက်မှုက မငယ်လှတာ သိသာသည်။

မြတ်လေးထင် အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ဆိုတော့ ဒီဆရာဝန်မဟာ သူ့ထက် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးမှာပင်။ နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိမည်။ မမမြ စိမ်းရောင်ထက်တော့ ငယ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဟဲ့..ပိပိ မသွားသေးဘူးလား၊ အသံတိတ်နေတော့ ထွက်သွားပြီ ထင်တာ၊ တံခါးပိတ်သံ မကြားလို့ တံခါးများ ဟောင်းလောင်းထားခဲ့လားလို့ ထွက်ကြည့်တာ”

ပိတုန်းက ပျက်နေသော မျက်နှာကို ပြင်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးလေး”

“ဒီကြိုးသိုင်းဖိနပ်စီးပြီးမှ နေနိုင် မနေနိုင် ခဏနေကြည့်နေတာ မေမေ၊ ခြေကျင်းဝတ် နာမလားလို့”

“ဪ..ဘာများလဲလို့ နာမယ် ထင်ရင် စီးမသွားနဲ့လေ၊ တစ်နေကုန် နေရမှာ ၊ ရုံးကျမှ နာနေရင် ခက်မယ်”

“ရပါတယ်..သိပ်နာမဲ့ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ စီးသွားတော့မယ်”

ပိတုန်းက အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီတိုင်း မဖြစ်သေးဘူး။ ခုတောင် သူတို့ရဲ့ သာယာကြည်နူးသံတွေကို ပိတုန်း နားနဲ့ဆက်ဆက် ကြားလိုက်ရပြီ။ နောင်ကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မမတို့ ဒေါ်ရီတို့လည်း တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ကြားကို ကြားဦးမှာ။

အပေါ်ထပ်မှာ ကိုလေး ဆိုတာ သိထားတာမို့ အပေါ်ထပ်က စကားသံကြားရင် အလိုလို နားစွင့်မိကြာမှာက မလွဲပါ။ ပြတ်နေကြပါသည်ဆိုတာ မသိသ၍ ပိတုန်းမိသားစုဟာ ကိုလေးကို အရေးတယူ လုပ်နေကြမှာပင်။

မမကတော့ မနေ့ကပဲ ပြောပါသည်။

“နင်တို့ သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်ကလည်း ဣန္ဒြေရလိုက်တာ၊ ချီးကျူးရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီလောက် အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ကပ်နေတာ၊ နင်က အပေါ်မသွားတာ ထားပါတော့၊ သူကလည်း အောက်ထပ်ဆင်းမလာဘူးတော့၊ ဖေဖေတို့ကို အားနာလို့ ထင်တယ်”

ပိတုန်းက ..

“မလာမှ အေးတယ်”

တုံးတိတိ ပြောမိသည်။

“ဟဲ့...စိတ်ကောက်နေသလား၊ ဘာဖြစ်ထားလဲ၊ ဒါကြောင့် အနည်းငယ် အေးစက်နေကြတယ်တော့ အထင်သား”

“မလာတာပဲ ကောင်းတယ်၊ မလာလည်း အေးတာပဲ”

ဒီလောက်ပဲ ပြောရဲသေး၍ ဒီလောက်ပဲ ပြောထားရပါသည်။ ပြီးတော့ မမကိုမို့လည်း ဒီလောက်ထိ ပြောထွက်တာ။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေကို ရည်းစားက သစ္စာဖောက်ခံရ၍ ဖြတ်ရကြောင်း ပြောဖို့ ရှက်လှသည်။

ဒါပေမဲ့ မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မှာပါ။ ကိုယ့်သမီးအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့သူကို အကြောင်းမသိဘဲ ဖေဖေ မေမေတို့ အရေးတယူ ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေမိမှ ဖေဖေတို့အတွက် အောက်ကျပါသည်။

မြတ်လေးထင် ရုံးက ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်တွင် အန်တီကြည်နှင့် မသွယ်တို့ သားအမိ ရောက်နေတာ တွေ့ရပါသည်။ မေမေသည်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ဆုံရ စကားပြောရ၍ မျက်နှာကြည်လင် လန်းဆန်းနေသည်။

“အန်တီကြည်တို့ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရောက်နေကြလဲ”

“နေ့လယ်က ထွက်လာလိုက်တာ ကိုလေးရေ၊ ဒီအိမ်သစ်ကိုလည်း အန်တီကြည် မရောက်ဖူးသေးဘူးမို့လား”

“လေးထပ်တောင် တက်ရတာ ၊ အန်တီကြည် အာသရိုက်တစ်စုံနဲ့ ကိုက်ခဲနေပါဦးမယ်”

“အာသရိုက်တစ်စုံကလည်း အသာသရိုက်တစ်စုံပေါ့၊ ခင့်ဆီလည်း ရောက်ချင်သေးတာပဲ အန်တီဆိုလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိမ်မှာပျင်းနေတာ၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်၊ ခင်လည်း ပျင်းနေမှာပဲလို့”

“မသွယ် ဒီနေ့ ဆေးရုံမရှိဘူးလား”

“ဒီနေ့ နိုက်ဂျူတီ ကိုလေး၊ ခုနစ်နာရီလောက်မှပဲ ဆေးရုံသွားရမှာ”

မြတ်လေးထင်က သူ့အိတ်ကို အခန်းထဲ ဝင်ထားပြီး ပြန်ထွက်လာကာ ပြုံးစိစိနှင့်..

“မေမေ..ဧည့်သည်တွေကို ဘာများ၊ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလဲ..”

“ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာကွယ်၊ နေ့လယ်က လက်ဖက်သုပ်ပြီး ထမင်းနဲ့စားကြတယ်၊ ကော်ဖီသောက်တယ်”

မေမေက ပြုံး၍ ..

“သွယ်လက်ရာတွေလေ၊ ညနေစာ ထမင်းပေါင်းအိုးတောင် သွယ်ပဲ

ဆန်ဆေးပလပ်တပ် ချက်လိုက်တယ်”

“ဟင်းတောင် ညစာပါ ရှိနေလို့သာ၊ နို့မို့ သွယ်က ကိုလေးတို့ သားအမိကို လက်စွမ်းပြ ချက်သွားပေးချင်သေးတာ၊ ဟင်း ဟင်း၊ အိမ်မှာဆို သွယ်ချက်ရင် ဖေဖေ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပဲ စားတော့တယ် ကိုလေးရဲ့”

သွယ်စကားကို ရယ်မောကြပါသည်။

မြတ်လေးထင်က ဧည့်ခန်းက သူတို့စကားဝိုင်းမှာပဲ မေမေ့နံဘေး ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အန်တီကြည်သည် မေမေ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပေမဲ့ မေမေ့ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ လေးဆယ့်ခုနှစ်။

လေးဆယ့်ခုနှစ်ပေမဲ့ ဖြူ၍ ဝကာ နုပျိုအရွယ်တင်လှသည်။ မေမေ့ထက်လည်း စောအိမ်ထောင်ကျခဲ့၍ မသွယ် နှစ်နှစ်သမီးနီးပါးရှိမှ မေမေက အိမ်ထောင်ကျပါသည်။ မေမေက မြတ်လေးထင်ကို မွေးလာတော့ သားရူးရူးသော အန်တီကြည်ဟာ မြတ်လေးထင်ကို အင်မတန် ချစ်ခဲ့ပါသည်။

အန်တီကြည်က ငယ်ကတည်းက နှလုံးအား မကောင်းလှ၍ ဆရာဝန်က ကလေးထပ် မမွေးဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တော့ မသွယ်သည် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မေမေကလည်း မြတ်လေးထင်ကို မွေးပြီးတဲ့နောက် ဖေဖေက သဘောသားမို့ ခရီးထွက်နေရတာ များသဖြင့် တစ်ကိုတည်း ကျန်ရစ်ရသူဖြစ်ရာ နောက်ထပ် ကလေးထပ်မယူဖြစ်ပါ။

မသွယ် ငါးတန်းရောက်သည့်နှစ်မှာ အန်တီကြည်တို့ မိသားစု၊ အန်ကယ့် အလုပ်တာဝန် ကျရာမြို့ကို ပြောင်းရွှေ့သွားကြပါသည်။ အဲဒီမှာ ကွဲကွာနေခဲ့ကြပြီး မသွယ် ရန်ကုန်မှာ ဆေးတက္ကသိုလ် လာတတ်တော့ အန်တီကြည်တို့ ပါမလာသေးပါ။

မသွယ်က အဆောင်မှာနေသည်။ မေမေက အမျိုးစုံ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ပို့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြတ်လေးထင် သွားပို့ပေးရပါသည်။

မသွယ် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်(ခ)ရောက်မှ အန်တီကြည်တို့ ရန်ကုန်ပြန်၍
ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။

အဲဒီ တော့မှ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ဒီက ဟိုကိုသွား၊ ဟိုကဒီကိုလာ ပြန်၍
လည်ပတ်ဝင်ထွက် ဖြစ်ကြပါသည်။ အန်တီကြည်ဟာ သူ့ကို အကြာကြီး ကွဲကွာပြီးမှ
ပြန်တွေ့လည်း သားလို ချစ်နေဆဲပင်။ သူက သမီးရှင်ဘက်က ဖြစ်ပါလျက်
မြတ်လေးထင်ကို သမက်လေးလို ပြောင်ရစရာ မေမေ့ထံ တောင်းရမ်းရနှင့်
စကားကြောင်းလို့ မဆုံး။

အန်တီကြည် ဤသို့ စလျှင် သူရော မသွယ်ပါ မျက်နှာတွေ
ထားရခက်ကာ ရှက်နိုးရပါသည်။ သူတို့ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက ရိုးရိုးအေးအေးပင်။
အန်တီကြည်ကတော့ တကယ့်ကို စိတ်ထဲဝမ်းထဲ သူ့ကို သမက်အဖြစ် လိုလားတာ
ဆိုတာ မြတ်လေးထင် သိသည်။

နဂိုက မေမေ့သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခပ်အေးအေးသာ ခင်မင်စိတ် ရှိခဲ့သော
မြတ်လေးထင် သည် မေမေ တရှောင်ရှောင် မကျန်းမမာတကည်းက ဆွေလိုမျိုးလို
ဖေးမပြုစုကြသော သူတို့ သားအမိကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ရင်း ဆွေမျိုးလို
ရင်းနှီးအားကိုးမှု ပိုရခဲ့ပါသည်။

မေမေ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မသွယ်သည် သူမခင်ရင်းပမာ
ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ မသွယ်ပဲ ဦးဆောင်စီမံညွှန်ကြားကာ
မသွယ် ပြောသော ဆရာဝန်ကြီးတို့ နှင့် ပြရ စစ်ဆေးရပါသည်။ အစကနေအဆုံး...
အခုထိ။

ဤကျေးဇူးတွေကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ပါ။ ပြောပြနိုင်တာထက်
ပိုသော ကျေးဇူးမျိုး မသွယ် အပေါ်ရော အန်တီကြည်အပေါ်ပါ အထူးထားရှိမိသည်။

ခုတော့ သူသည် အန်တီကြည် ကျေနပ်ကြည်နူးစိတ်ချမ်းသာအောင်
မသွယ်ကို အရင်က ထက် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ဆက်ဆံပါသည်။

တခြားကျေးဇူးဆပ်စရာ နည်းလမ်း သူ စဉ်းစားမရပါ။ သူတို့သားအမိကို သူ့ဘက်မှ အဆုံးစွန် ပေးဆပ်နိုင်သည်မှာ ဤတစ်ခုပင်။

မသွယ်ကလည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသည်ရယ်လို့ သူ ရိပ်မိပါသည်။ သူ့ရဲ့ နေထိုင်ဆက်ဆံမှုတွေ ပုံစံပြောင်းလာတဲ့အတွက် အန်တီကြည် အထူးကျေနပ် ကြည်နူးနေတာ တွေ့ရတဲ့အခါ သူ ကျေနပ်သည်။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းလဲမှုကို မသွယ်လည်း သိပါသည်။

မသွယ်လည်း နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။ သူ့အမေအပေါ် ဘာမျှော်ကိုးမှုမှ မရှိဘဲ အတိုင်းထက်အလွန် အကောင်းလွန်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ လပ်ထပ်ယူရလို့ သူ့မှာ ဘာမှ မကျေနပ်စရာ မရှိလို့ ထင်သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။

ပီပီ ..။

ပီပီ ဆိုတာကတော့ သူ အင်မတန်မှကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသော တရှိုက်မက်မက် ချစ်ရသော ချစ်သူကလေးပါ။ ပီပီကို သူ အင်မတန် ချစ်လှပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူနှင့် ပီပီ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း သူ ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပြီးပါပြီ။

ပီပီတို့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်း ပုံစံကို သူ အသိဆုံးပါ။ စောစီးစွာ နောက်ဆုတ် ရှောင်ဖယ် ထားလိုက်တာက သူ့အဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါမည်။

“သား အဝတ်လဲလေ..ကိုလေး”

“မလဲတော့ဘူး အန်တီကြည်..ငါးနာရီတောင် ကျော်ပြီ။ မသွယ် ခုနှစ်နာရီ ဆေးရုံသွားရ မှာနဲ့၊ အန်တီကြည်တို့ကို ကျွန်တော် ပြန်ပို့မလို့”

“ဟာ..မပို့ပါနဲ့ သားရယ်၊ ခုပဲ အလုပ်က ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်လာတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုလေး၊ ကားငှားပြန်လိုက်မှာ၊ အလာတုန်းကလည်း

ကားငှားလာတာပါ။ ဒီနားက တက္ကစီတွေလည်း ပေါတယ်၊ ငှားရလွယ်တယ်”

“ဘာလို့ ငှားရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြန်ပို့မှာ”

“အန်တီကြည်တို့ကို အားမနာနဲ့သား၊ နားပါ၊ မေမေ့နားပဲနေ”

“ရပါတယ် အန်တီကြည်ရ၊ မေမေ့ ထားခဲ့မှာပေါ့၊ ခဏပဲဟာ၊ ကျွန်တော် အလုပ်သွားရင်တောင် တစ်နေ့ကုန် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရတာ ပဲ၊ ပြီးတော့ မေမေက ကောင်းနေပါတယ်၊ အားလုံး လုပ်နိုင်တယ်၊ အိမ်ပြောင်းကာစက အဝတ်တွေတောင် လျှော်နေတာ၊ ခုတော့မှ အဝတ်လျှော် ကုလားမ ငှားလို့ရပြီ”

“အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်ထားပါလား ခင်ရယ်”

“တော်ပါပြီ ကြည်ရယ်၊ လူကြီးခေါ်လည်း သူက ကိုယ့်ထက် မောနေမယ်၊ လူငယ်ဆို လည်း စိတ်တိုင်းမကျ၊ သားလူပျိုနဲ့ အနေအထိုင်မတတ်တဲ့ ကလေးမမျိုးရရင် စိတ်ရှုပ်ရ ပြောရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ လူပိုလူစိမ်းကလည်း ခင့် ကရိုကထ၊ ခင့် ကျန်းမာရေး၊ ခင့်သည်းညည်းကို ခံနိုင်ဖို့..၊ ခင်ကလည်း မခိုင်းချင်ပါဘူးကွယ်”

“မေမေက တိုက်တွန်းလို့ မရတော့ ကျွန်တော်လည်း မခေါ်ခိုင်းတော့တာ၊ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ လူပိုရှိနေတော့ ရှုပ်ပါတယ်”

“မနက်ဆို ကိုလေးပဲ ချက်တယ် ကြည်ရဲ့”

“တော်လိုက်တာ”

မသွယ်က ပြုံးပြုံးလေး ချီးမွမ်းသည်။

“ကုလားမက တစ်ရက်ခြားလာပြီး လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်၊ လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းတာလေး ဆေးကြောတာလေး တိုလီမိုလီတော့ ခင် ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်တယ်”

“နားနားနေနေ လုပ်ပါ ခင်ရယ်”

“လုပ်ပါတယ်၊ လုပ်နိုင်သလောက်ပဲ လုပ်တာ”

“မေမေ...အန်တီကြည်တို့ကို ပြန်ပို့တော့မယ်၊ မသွယ်
ဆေးရုံနောက်ကျနေမယ်”

“အေး..အေး”

“ကိုလေးတို့ကတော့ ဇွတ်အတင်းကို ပြန်လွှတ်နေတော့တာပဲ”

အန်တီကြည် စတာသိ၍ မြတ်လေးထင်က ရယ်နေသည်။

“ကဲ..ကဲ..ပြန်တော့ဆိုလည်း ပြန်ပါမယ်အေ”

“မသွယ် အိမ်မှာ ရေမိုးအေးအေးဆေးဆေး ချိုးဦး၊ ဟိုမှာ
ထိုင်စောင့်နေမယ်၊ ဆေးရုံပါပို့ပေးပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟာ..တော်ပါပြီ ကိုလေးရဲ့၊ အိမ်ထိပို့ရင် ရပြီ၊ ဖေဖေလည်း
ပြန်ရောက်ရင် ရောက်နေမှာ”

“အန်ကယ်က နောက်ကျတတ်တာပဲဟာ၊ ပြန်ရောက်လည်း အန်ကယ်
နားပါစေ၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံထိ ပို့ပေးမယ်”

“ပို့ပစေသမီး...ပို့ပစေ..မငြင်းနဲ့၊ ခုမှ ငါ့သားလည်း လောကွတ်လေး
ဘာလေး နည်းနည်း လုပ်တတ်လာပြီ”

“လောကွတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေရာ၊ အန်တီကြည်နဲ့ မသွယ်ကို
ကျွန်တော် တကယ် စေတနာရှိတာပါ၊ လုပ်ပေးလို့ ရတာ ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်တာ”

“အမယ်လေးတော်..ကြားရတာ အရသာရှိလိုက်တာ၊ ကဲ..ကဲ..သွားမယ်
ခင်ရေ...နောက်မှ လာဦးမယ်”

“လာတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကြည်ရယ်၊ ပါးစပ်နဲ့ ပြောမရအောင်ပါပဲ”

“အမယ်လေး..ဒါမျိုးတွေ ပြောစရာလား ခင်ရယ်”

“ပြောစရာပေါ့..”

တံခါးဖွင့်၍ မြတ်လေးထင်နှင့် သွယ်က အရင်ဆင်းလာနှင့်ကြပါသည်။
ဒေါ်ကြည်ကြည်နှင့် ဒေါ်ခင်နှင်းဆီက တံခါးဝမှာ တိုးတိုးတိုးတိုး နှုတ်ဆက်
အလွမ်းသယ်လို့ မပြီးဆုံးသေး။

လှေကားက ကျယ်တာမို့ နှစ်ယောက် ရင်ဘောင်တန်းကာ
ဆင်းလာကြရင်း အောက်ထပ် အရောက်မှာ အောက်ထပ်က အိမ်တံခါးက
အချိန်ကိုက်ထားသလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပွင့်လာ၍ မြတ်လေးထင်သည်
ဒိတ်ခနဲနေအောင် ရင်ခုန်လန့်ဖျပ်သွားရပါသည်။

တံခါးဝမှာ ပိပိ။ စာအုပ်အပ်မည့်ပုံနှင့် လက်ထဲ မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ် ကိုင်ကာ။
သစ်သားတံခါး မကြီးကို ဖွင့်ပြီး သံတံခါးသော့ခလောက်ကို သော့တံနှင့်
ဖွင့်မလိုလုပ်ရင်း မြတ်လေးထင်နှင့် သွယ်သွယ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သွားပါသည်။

ပိတုန်းရဲ့ မျက်နှာ မည်းခနဲ ကွက်ခနဲနေအောင် ပျက်ကာ
တင်းမာပုပ်သိုးသွားပြီး သော့ဖွင့် မည့်လက်ကို ရုတ်ရင်း သစ်သားကျွန်းတံခါးကို
ခုန်းခနဲ ပြန်ဆောင့်ပိတ်သွားပါသည်။

“အမယ်လေး..လန့်လိုက်တာ”

သွယ်က အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ကာ..

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးနော်”

“အင်း..”

မြတ်လေးထင် စကားပင် မပြန်နိုင်ပေ။ သူ့ရင်မှာ နာကျင်ပါသည်။

“ကိုလေးနဲ့ သိလား”

“အင်း...သိပါတယ်”

“နှစ်ခါရှိပြီ၊ သွယ်နဲ့ဆိုတာ”

“ဟုတ်လား”

“ပထမဆုံးတစ်ခါ သွယ် ဝီဇာ ယူလာတဲ့နေ့ကလေ၊ အဲဒီ တုန်းကတော့ သွယ်ကို သူ လှေကားတက်တ လိုက်ကြည့်နေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့က တစ်ခါကျတော့ သွယ်က အတက် သူက အဆင်း၊ အောက်လှေကားမှာ သွယ်ကိုမြင်တော့ မျက်နှာ တင်းပုပ်သွားပြီး ဝုန်းဒိုင်းနဲ့ အတင်းဖြတ် ဆင်းသွားတယ်”

“အဲဒီ ကောင်မလေးက အဲလိုပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ခုလည်း တံခါးဆောင့်ပိတ်သွားတယ်နော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သွယ်ကို နေရင်း ထိုင်ရင်း အမြင်ကတ်နေသလိုပုံစံပဲ”

မြတ်လေးထင် နှုတ်ဆိတ်၍ သာ နေလိုက်သည်။ သွယ်စကားဟာ အမှန်ပဲလေ။ ပိပိဟာ သွယ်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကြည့်လို့ရနိုင်ပါ့မလဲ။ မုန်းတီးအမြင်ကတ်နေမှာက သေချာလှသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်..အဟင်း..”

“ဘာလဲ မသွယ်..”

“ကိုလေးကိုများ ဒီကောင်မလေး မျက်စိကျနေလား၊ ကိုလေး အိမ်ကို လာလာနေလို့ သွယ်ကို မကြည့်တာ ထင်တယ်”

မြတ်လေးထင်က ပြုံးရင်း -

“ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုလေးရဲ့”

သူတို့ တိုက်အောက်ရောက် ကားထဲဝင်ထိုင်ကြပြီးမှ အန်တီကြည် တလှုပ်လှုပ် ဆင်းလာသည်။ ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီးလျှင်..

“သားအမေက အလကားနေ စိတ်အားငယ်နေတယ်၊ အန်တီတို့က သွေးသားရင်းချာ ညီအစ်မတွေလိုဟာကွယ်”

အန်တီကြည်သည် ကားပေါ်တွင် တစ်လမ်းလုံး တဖျစ်တောက်တောက် ပြောလာသည်။ မေမေ့အကြောင်း၊ ဖေဖေ့အကြောင်း။ ဖေဖေ့အပေါ် မကျေနပ်စိတ် ပြင်းထန်လှသော အန်တီကြည်သည် ဖေဖေ့ကို ဝေဖန်ပြောဆိုရာတွင် မြတ်လေးထင်ကိုပင် အားမနာပါ။

“မေမေကလည်း..အရမ်းပြောတာပဲ၊ စကားတွေက အလွန်အကျွံတွေ..တော်ပါတော့”

“တော်နိုင်ဘူး”

“ကိုလေးက အဖေ တော်သေးတာ မေမေရဲ့၊ ကိုလေးကို အားနာဦး”

“အားမနာဘူး”

“ပြောပါစေ..မမသွယ်၊ အန်တီကြည် ပြောတာလဲ မမှန်တာမှ မပါဘဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ကို မကျေနပ်တာဟာ ကျွန်တော်တို့ သားသမီးကို ချစ်လို့ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“မင်းအဖေဆီက ဖုန်းတို့ ဘာတို့လာသေးလား”

“အိမ်မပြောင်းခင် နှစ်လ သုံးလက တစ်ကြိမ်လာပြီး မလာဘူး အန်တီကြည်”

“စီဒီအမ်အေ ခြင်းဖုန်းသယ်လာတာဆိုတော့ နံပါတ်က ပြောင်းလာမှ မဟုတ်တာ။ သူ မဆက်လို့သာ ဖုန်းမလာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလောက် မဆက်မသွယ် နေစရာလား..သေလားမသိ ရှင်လားမသိ”

“အို...မေမေကလည်းနော်”

“ဒီအခေါက် ပြန်မလာတာကပဲ သုံးနှစ်ခွဲကျော်သွားပြီ၊ တကယ်ဆို ခင့်အခြေအနေ လည်း သူ့ကို ပြောပြပြီးပြီ ဥစ္စာ၊ ပြန်လာရင်လည်းလာ မပြတ်တော့ ဆက်သွယ်နေရမှာပေါ့၊ သူပဲ သေပလား တွေးရတော့မလိုပဲ”

“မေမေရယ်..ကိုလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပါ့မယ်”

“အေးပါ...ငါ့သား သနားလို့ မပြောတော့ပါဘူး”

အန်တီကြည်တို့အိမ် ရောက်လျှင် မသွယ် ရေမိုးချိုး ထမင်းစား ပြင်ဆင်နေတာကို မြတ်လေးထင် ထိုင်စောင့်နေပေးပါသည်။ စောင့်နေဆဲ အန်ကန် ရုံးက ပြန်ရောက်လာသည်။ မေမေ ကျန်းမာရေးသတင်း မေးတာ ဖြေပြီး မသွယ် အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါ ဆေးရုံကို ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။

“ကိုလေး..မေမေ့ စကားတွေကြောင့် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်”

“ရပါတယ် မသွယ်၊ အန်တီတို့ မသွယ်တို့ ဘာပြောပြော ကျွန်တော်တို့အပေါ် စိတ်ကောင်းစေတနာနဲ့ ပြောတာဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“မေမေက အန်တီခင်ကို သိပ်ချစ်တော့ ကြားက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ဆေးရုံကြီးရှေ့ ကားရပ်ပြီးလျှင် မြတ်လေးထင်က မသွယ်ရဲ့ အစားအသောက်ခြင်းနှင့် ပရက်ရှာကွပ် နားကြပ်တို့ကို သယ်ကာ ဆင်းသည်။

“ကိုလေး အပေါ်ထိ မပို့ပါနဲ့”

“ရတယ် မသွယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်”

နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲလျှောက်ကာ ဆေးရုံပေါ် တက်သွားကြတာကို လိုက်ကြည့်နေမိသူက ဦးနေရောင်ပင်။ ရုံးက တပည့်ရုံးအုပ် ဆေးရုံတက်နေ၍

သတင်းမေး ရောက်လာပြီး ပြန်ဖို့ ကားပေါ် အတက် ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်မလေး
ဖြစ်ပုံရတဲ့ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းပစ္စယ အားလုံးကို လိုက်သယ်ပို့နေ သော မြတ်လေးထင်ရဲ့
တန်ဖိုးထား ယုယနေသော အရိပ်အယောင်ဟာ မြင်သာထင်သာ ရှိလှသည်။

ဒါပါနှင့်ဆို မြတ်လေးထင်ကို သူ ဒီမိန်းကလေးနှင့်
လှမ်းလှမ်းတွေ့လိုက်တာ သုံးကြိမ်ရှိ သွားပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ် ပုံစံကတော့ သူတို့ချင်းရဲ့
ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှု သံယောဇဉ်ကို ပိုမြင်သာ သည်။ ဦးနေရောင်က
မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း ဒရိုင်ဘာကို မောင်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။

*